

NICOLÁS OBREGÓN
MODRÁ
SVĚTLA
JOKOHAMY

≡ KNIHA ZLIN

Modrá světla Jokohamy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Nicolás Obregón
Modrá světla Jokohamy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NICOLÁS OBREGÓN
MODRÁ SVĚTLA JOKOHAMY

**NICOLÁS
OBREGÓN
MODRÁ
SVĚTLA
JOKOHAMY**

Pro mámu, pro Lelu. Hasta el cielo de la calle.

Obsah

	1996	15
1	Krabice	21
2	Sladká odměna	29
3	Tady mě máte	46
4	Kosatce	58
5	Milion měst	69
6	Milující nevidí	82
7	Chvála stínů	89
8	Med	99
9	List Galatským 6,9	105
10	Bílý žralok	116
11	Vír	129
12	Pomeranč	137
13	Černá šmouha	147
14	Štosy papíru	162
15	Hry	176
16	Jinde na světě	191
17	Prosby	199
18	Na otevřeném moři	210
19	Jestli je koho chytit	220
20	Zelený karafiát	228
21	Práce nepočká	235
22	Nešťastná náhoda	243
23	Šachy ve tmě	254

24	Dobrá metafora	263
25	Na sto srdcí	271
26	Hýbající se lidská tkáň	284
27	Po smrti je líp	293
28	Zvláštnosti	307
29	Kečup	314
30	Đábel sám	323
31	Sloní mraky	331
32	Hledači pravdy	337
33	Bůh nikdy nespěchá	350
34	V hrsti	361
35	Porozumění	373
36	Sami spolu	383
37	Jelen uslyší výstřel	395
38	Nový život	407
39	Modrá světla Jokohamy	416
40	Baldachýny slunce	423

Poznámka autora – Co zažehlo *Modrá světla*

Jokohamy | 431

Poděkování | 437

Poznámka překladatele | 439

U paty majáku vládne tma.

(Japonské přísloví)

1996

Kabina lanovky se s poslední várkou turistů rozjela vzhůru do vláhého soumraku. Stoupala výš a výš nad zátoku, pod ní se otevíral výhled na pobřeží. Na východě spatřil Hideo Akaši špinavé doky, kde kamiony přebíraly náklady mikročipů, ryb a bělicích prostředků a mířily s nimi do měst. Japonská města byla nenasytná.

Otočil se k manželce. Jumi měla zavřené oči a rty semknuté v tenkou čárku. Vzal ji za ruku a lehce stiskl.

„Výšky mi nedělají dobře,“ zašeptala.

„Já vím. Brzy to bude za námi.“

Postarší turisté se rozplývali nad výhledem. Páry na líbáncích pózovaly před fotoaparáty. Zřízenec lanové dráhy ze sebe celý rozzářený sypal fakta o městě pod nimi a o tom, jak jsou vysoko. Akaši políbil Jumi na pihovaté rameno a zaznamenal přitom osamělou ženu sedící mlčky vzadu v kabině. Měla špinavé oblečení a byla přehnaně nabalená. Nekochala se panoramatem ani nefotila. Jenom upřeně hleděla na podlahu. Nedaleko ní stála holčička, snad její dcera, žena však ani v nejmenším nepůsobila mateřsky. Akašiho zaujala a znervóznila malátnost, která se jí zračila ve tváři.

Její mladistvé vzezření skrývalo něco, od čeho nemohl odtrhnout oči.

„Hideo?“ zašeptala Jumi.

„Ano?“

„Mačkáš mi ruku.“

„Promiň.“

Donutil se od ženy odpoutat a sáhl raději po fotoaparátu. O krok ustoupil a dostal do hledáčku manželčinu tvář. Jumi se usmála a přimhouřila oči před zapadajícím sluncem.

Cvak.

Chystal se znovu stisknout spoušť, ale cosi ho vyrušilo. Něco se dělo vzadu v kabině, něco nebylo v pořádku. Zřízenec zvedal ruce v bílých rukavičkách a prosil: „Paní, buďte tak hodná. Odstupte ode dveří.“

Přehnaně nabalená žena stála před ním.

Buch.

Pak to zaznělo, jako když někdo vyprskne, žena náhle držela ve výšce nůž a vyzáblá ruka se jí až k zápěstí leskla krví. Zřízenec se jí svíjel u nohou a kňučel jako děčko. Roztřeseně namířila nůž na ostatní. Upřeně se zahleděla na Akašiho.

„Nepřibližuj se.“

Cestující se přelili do zadní části kabiny a shlukli se k sobě jako vyděšené stádo. Žena si otřela zakrvácenou ruku do kabátu, nejdřív dlaň, potom hřbet, a zanechala na látce malůvky rudých obličejů. Rukojetí nože rozbila skleněnou tabulku kryjící tlačítko záchranné brzdy. Kabely zasténaly, pak zaskřípěly a nakonec se roztřesená kabina konečně zastavila. Slunce zapadalo, linka obzoru navěky pohlcovala den.

Z reproduktorů se rozeznělo automatické hlášení.

Vážené dámy, vážení pánové, došlo k menším technickým obtížím. Prosíme, zachovejte klid. Uvědomili jsme obsluhu a v kabině jste v naprostém bezpečí.

Nato uvnitř zavládlo napjaté ticho. Zřízenec už nekňučel, tvář měl bledou. Žena jeho tělo překročila a postavila se ke

dveřím. Zavřela oči, uchopila páku a nadechla se. V Akašim se konečně probudil instinkt. Jumi po manželovi vztáhla ruku, ale to už byl mimo její dosah a probíjel se mezi trupy ostatních.

„Policie! Z cesty!“

Žena zatáhla za páku, dveře se rozletěly a dovnitř vtrhl ohlušující vítr. Akaši k ní klopýtal, podlamovala se mu kolena. Ústa měl přeplněná slinami, v hlavě mu nezbývalo místo pro myšlenky. Žena skopla boty, svlékla kabát a něco řekla, Akaši ji ale ve větru neslyšel. Odstrčil holčičku a vymrštil paži.

Ženu už nezadržel.

Okamžik ticha.

Žádné životy běžící před očima, jen ticho.

Akaši hmátl do prázdna a chytil ženu za zápěstí. Její váha ho strhla k podlaze. Zaplavila ho agonie, předběhla každou rozumovou úvahu. Držel ženu nad hlubinou jenom za krví zmáčené zápěstí. Vlasy se jí zmítaly ve větru. Propast nekoněně a modře zela.

Žena zvedla hlavu a zamrkala. Otevřela ústa a vyřinula se křehká slova, poslední kapky před dotažením kohoutku.

„Vidím sloní mraky...“

Akaši zařval, jenomže svaly už měl skoro přetržené. Do úst mu stoupala žluč. V ruce mu praskaly kosti. A pak to spatřil. Tetování. Veliké černé slunce vyvedené na zkrvaveném zápěstí tím nejtmačším inkoustem.

Hleděl na něj. Pohled mu oplácelo. Hideo Akaši ženu pustil.

O patnáct let později

1

Krabice

Iwata se s trhnutím probral ze snu o pádu na skaliska. Zbrocený potom si stoupl k oknu a lapal po dechu. Pod ním se rozkládalo Tokio, města ve městech, nesčetné úhly. Třicet pět milionů životů vměstnaných do biorytmů betonu a kabelů. Gigantická infrastruktura, nekonečné sítě – a to vše choulostivé jako srdce bijící v hrudi kolibříka.

Světla města jsou tak hezká.

Prošel strohým bytem do kuchyňky a nalil si sklenici vody. Pohledem zavadil o velké lepenkové krabice vyskládané v rohu a odvrátil se. Zahalený do deky usedl ke stereosoupravě a nasadil si sluchátka. Zavřel oči, jeho neklid vyplnily úvodní tóny Schubertova Impromptu č. 3 v ges dur, op. 90, a noční můra se v hudbě rozplynula.

Než se rozhoupal k odchodu, skrze závěsy se už vplížil šedý ranní přísvit. Iwata tiše vypil kávu, důkladně se osprchoval, oblékl si džíny a tlustý svetr z šedivého kašmíru. Zvedl noviny, které dál chodily předchozímu nájemníkovi, sjel výtahem do garáží a odemkl své Isuzu 117 Coupé. Sebral z čelního skla rukou psaný lístek slibující mu peníze na dřevo, zmuchlal ho a strčil do kapsy. Kůže byla rozpraskaná

a do servisu se isuzu dostalo jen zřídka, ale přesto takové vzkazy nacházel ob týden. Někomu ze sousedů jeho vůz očividně učaroval.

Vyjel a rádio nechal vypnuté, vychutnával si vzácný klid na tokijských silnicích. U jižního vchodu na nádraží Šibuja se už sešlo několik prvních stánkařů – dělili se o pražené ořechy a čaj v termoskách a sprádali intriky. Poskytovatelé krátkodobých půjček a prodejci mobilních telefonů vytahovali rolety. Na střeše obchodního domu běžely na obří LED obrazovce zprávy. Minu Fongovou, slavnou herečku, našli doma mrtvou. Známá dědička se rozešla se slibným nadhazovačem týmu Jomiuri Giants. Televize zrušila populární pořad o vaření. A v popovém žebříčku zaujal první místo nový singl. Zprávy zakončil slogan pojišťovny:

JAPONSKO, JAKÉ MÁ BÝT

Iwata odbočil z hlavní silnice a našel parkovací místo na přehlíženém pozemku za velkou hernou. Ruce zastrčil do kapes a vykročil mrazivými zadními uličkami. Letos už se ani nedalo říct, že se jaro opozdilo – vypadalo to, že nad sebou zlomilo hůl.

Vešel do velkého obchodního domu a strávil hodinu nákupem zvýrazňovačů, zápisníků a umělohmotných desek na dokumenty. V kavárně si objednal kafe se sirupem z arabské gumy a ovocný salát. Wifi tu neměli, ale Iwatovi se líbil výhled. Seděl mezi vyčerpanými pracovníky z noční směny, upíjel kávu a shlížel na hlavní třídu s luxusními obchody. Šibuja už pulzovala vystresovanými zaměstnanci dojíždějícími z předměstí a studenty s krhavými očima. Dopravní policisté zuřivě mávali na pomalu se šinoucí auta a naježení chodci čekali na zelenou.

Otevřel noviny, ničím se nezdržoval a nalistoval inzerci. Tajnosnubné nabídky diskrétních masáží, kurzů francouz-

štiny a zralých dam, jež by rády dělaly pánům společnost při stolování, rovnou přeskočil a zastavil se u rubriky *Skladové prostory*, kterou pečlivě přečetl. Po chvíli jeden inzerát zakroužkoval, noviny složil, zastrčil si je do podpaží a odešel.

Mlha venku se prozatím roztrhala, obloha byla chladně, překrásně modrá. Znovu nasedl do auta a zavolal na číslo z inzerátu.

„Tady Macumoto,“ ozvalo se ze sluchátka ospale. Pak muž zakašlal a zapálil si cigaretu. „Vaše skladovací problémy, moje vášeň.“

Iwata uvedl, o co má zájem. Macumoto mu odrecitoval adresu a odsouhlasil setkání za hodinu.

Nejdřív se Iwata rozjel na sever po okraji čtvrti Haradžuku a zaparkoval poblíž stanice metra. Dal se Takešitovou ulicí, kráčel mezi tamními kopii značkových triček, výrobky Hello Kitty a módními plastovými trečkami. Turistům mohly při pohledu na průmyslově produkovanou rozjásanost a čiči na neonech vypadnout oči z důlků. Každá volná zeď byla polepená plakáty idolů z nejnovějších skupin. Laciné reproduktory vyhrávaly radostný pop a teenagerky, které měly být správně ve škole, okukovaly ceny. Iwata to tu nesnášel, ale nedaleko se nacházelo bistro s nudlemi, kde rád snídal tamagojaki. Obvykle bylo poloprázdno, ale dnes podnik kdovíproč přitáhl dlouhou frontu pokuřujících bílých límečků. Iwata zaklel a vrátil se k autu.

Vyrazil na jihovýchod, po široké, stromořadím lemované třídě Omotesandó, kde si bohaté ženy v domácnosti prohlížely nabídku italských designových značek. Najel na Aojama dóri a za čtvrt hodiny odbočil na Meguro dóri. Místo na parkování našel na prázdné parcele mezi domy. Vystoupil a vzhlédl k obloze. Věstila deštivý večer.

V hladovém okně si koupil zeleninu na papírovém talířku a krevetové knedlíčky. Starý kuchař si stěžoval na včerejší

utkáni a Iwata mu při jídle přikyvoval. Když dojedl, slíbil mu, že tu nebyl naposled.

Na konci ulice, před provozovnou s vybledlými novinami v oknech, stál malý tlustoch s vlasy staženými do culíku. Nervózně kouřil a rozhlížel se po ulici. Když uviděl Iwatu, stiskl cigaretu mezi rty a nabídl mu ruku.

„Jste to vy?“ Cigareta se při těch slovech zavlnila.

Iwata přikývl a nabídnutou rukou mu potřásl.

„Tak hurá dovnitř.“

Macumoto překročil hromadu letáků. Místnost byla úzká, ale přitímí se Iwatovi líbilo. Podél zdí stály různé velké skřínky. Vzadu se navíc nacházelo několik bezpečnostních schránek jako v bance.

„Tak co říkáte? Vyhovuje?“

„Vyhovuje.“

„Co si sem chcete hodit?“

„Jenom nějaké krabice. Mám jich tak kolem šestnácti. Osmnáctkrát osmnáctkrát dvacet.“

Macumoto hvízdal.

„Můžete dostat komplet zadní kumbál, ale nebude to zadarmo.“

„Kolik?“

Macumoto věnoval Iwatovi kosý pohled.

„Proč si je prostě nenecháte doma, jestli se můžu zeptat?“

„Nemůžete. Kolik?“

„Účtoval bych vám třicet pět tisíc měsíčně.“

Iwata zavrtěl hlavou.

„Mám pro vás jinou nabídku: tři měsíce za osmdesát tisíc. Když budete tak ochotný a přistoupíte na to, zaplatím předem.“

„Osmdesát,“ vyfoukl Macumoto kouř a přimhouřil oči.
„Předem?“

„Jak říkám.“

„Co jste zač, lichvář nebo co?“

„Jen potřebuju někam dát krabice.“

„A proč ke mně, proč nejdete za nějakou velkou firmou, kde vás to vyjde na míň?“

„Nemám rád formuláře.“

Macumoto pokrčil rameny. „Tak se s tím nebudeme zbytečně babrat. Ujednáno.“

Úředník v bance Iwatu zdvořile upozornil, jak málo peněz mu pak z pojistky zůstane, Iwata si ho ale nevšímal. Venku strčil Macumoto naditou obálku do kapsy a výměnou hodil Iwatovi svazek klíčů.

„Tak nashle za tři měsíce,“ mrkl na něj.

Otočil se a šel, culík mu přitom poskakoval sem tam. Iwata se vrátil k autu a zdálky uslyšel hrom.

Do labyrintu nádraží Šindžuku, velkého jako letiště, vstoupil krátce po jedné. Koupil si lístek na šinkansen do Nagana a pak do soupravy s označením Asama 573 nastoupil. Sedačky byly čisté, teplota optimální. Příslušníci vlakové čety se při vstupu do vagonu a při odchodu z něj klaněli. V tichém voze vládlo naprosté ticho.

Vlak se rozjel a Iwata sledoval vzdalující se Tokio. Kolem se míhala satelitní městečka, nové komplexy s umělými jezírky. Jejich obyvatelé byli mladí a kvalifikovaní, správně se stravovali, nezapomínali cvičit... Iwata kdysi býval jako oni. V dobách, kdy touhle trati neměl důvod jezdit. Nevzpomínal si, kdy ho stejný spoj vezl naposledy. Ani nechtěl.

Světla města jsou tak hezká.

Když se betonové noclehárny obklopující Tokio konečně vytratily, zbyla jen mrtvá pole a stožáry. V dáli se jako utrpené milostné vzdechy zdvíhaly zelené kopce.

Po příjezdu do Nagana si koupil večerník a krabičku jídla bez chuti. Ani do jednoho se neměl náladu pouštět. Přestoupil na vlak do hor, starý a příliš ošklivý na to, aby měl kouzlo

zašlých časů. Lokální expres nasadil vlastní tempo, projel zelenou rovinou a pokračoval po lesních úbočích.

Iwata pozoroval všední detaily všedních městeček za oknem. Na semaforu stála žena a škrábala si loket. Děti natíraly počmáranou zeď. Stará paní seděla na lavičce a sledovala, jak ji míjí celofánová fólie hnaná větrem. Nechápatá včela se marně dobývala sklem do zavřené lékárny. V rýžovém poli stálo osamělé auto a jeho alarm zbytečně blikal.

Krátce před pátou Iwata vystoupil v nicotném městečku poblíž jezera Nodžiri. Nasedl do jediného taxíku před nádražím a požádal o odvoz k Nakamurovu institutu. Míjel zchátralé fabriky a dávno zkrachovalé obchody čekající na demolici, poslední stopy starých pořádků. Řidič poslouchal rozhlasovou reportáž o tom, jak se konglomerát provádějící hlubinné mořské vrty dopustil podvodu na středně velké bance, a ruce v bílých rukavičkách mu na volantu spočívaly prakticky nehybně.

Iwata se střešním okénkem zahleděl na houstnoucí soumrak. V dálce se nehybně tyčily jeřáby přichystané stavět výnosnou budoucnost. Rozeznal slogan:

SPOLU TVOŘÍME ZÍTŘEK

V jediném obchodě v blízkosti institutu nakoupil čerstvé ovoce a několikery tlusté ponožky. Stará paní u kasy se na něj usmála.

„Na návštěvě?“

Iwata přikývl a odešel. K institutu vedla strmá a dlouhá cesta. Navzdory chladu dorazil k hlavnímu vchodu zpocený. Recepční ho poznala, uklonila se mu a chodbou s bezpečnostními dveřmi ho vedla dál. Oči přitom klopila k vydezinfikované podlaze.

„Nerada tohle téma otvírám, ale zdá se, že jste sedm týdnů pozadu s platbami...“

„Promiňte, to jsem se určitě nějak strašně přepočítal. Hned po návratu do Tokia to napravím.“

Sestřička omluvně přikývla.

„Na západ slunce jsme ji dali ven. Tudy, prosím.“

Iwata poděkoval a vyšel na rozlehlou dobře udržovanou zahradu. Na protilehlém konci sázeli pacienti květiny. V lehém vánku se kolébali sloni a plameňáci z papírmašé. Barvené větrníky se točily. Otevřeným oknem slyšel zpěvačku procvičující stupnice. Cleo uviděl na opačné straně zahrady, skoro pod stromy. Ležela na lehátku přikrytá dekou.

Světla města jsou tak hezká.

Jako vždy, když ji spatřil, se mu rozbušilo srdce. Stávalo se mu to pokaždé, jenže od určité doby bylo to bušení jiné než dřív.

Jsem s tebou šťastná. Jenom řekni.

Přitáhl si bílou plastovou židli a posadil se. Cleo byla stejně stará jako on, na půli cesty mezi třicítkou a čtyřicítkou. Vlasy měla čerstvě ostríhané na krátké, nahrubo vzaté mikádo. Pleť měla pobledlejší, než si pamatoval. Tmavě modré oči upírala do dáli.

„Ahoj,“ pozdravil ji anglicky.

V soumravných větvích nad nimi se třepotal zpěv ptáků.

Jdu a jdu, houpu se ti v rukou jako loďka.

Nesměle, s rozechvělými rty, ji vzal za ruku. Měla ji drobnou a vychladlou jako oblázek odnesený z pláže.

Jsem s tebou šťastná. Jenom řekni.

Uvědomil si, že ji sevření musí bolet, a ruku pustil.

„Přinesl jsem ti ovoce. Taký ponožky. Vždycky ti je tu ztratí.“

Postavil tašku vedle ní. Cleo mlčela.

„Poprosím je, aby ti na ně vyšli jméno. Nebudou se jim potom plést.“

Dál si prohlížela horizont, jako by tím měla v úmyslu strávit zbytek života.

„Vypadáš, že jsi při síle, Cleo. Vypadáš... dobře.“
Jsem s tebou šťastná. Jenom řekni. Řekni, že máš mě rád.
Iwata se rozvzlykal s hlavou v dlaních.
„Ty píčo. Píčo. Píčo.“

Do bytu v Motojojogičo se Iwata dostal po jedné v noci. Na chodbě překračoval tříkolky, balíky novin a popadané mopy. Hodiny na mikrovlnce zalévaly interiér slabou zelení. Při pohledu na krabice navršené v rohu odvrátil oči. Brzy je bude muset odvézt. Ale zítra ne.

Během televizního pořadu věnovaného angličtině si zacyčil zkracovačky. Nemožně rozradostněná moderátorka blahopřála hostům k jejich příšerné výslovnosti. Na obrazovce veselými žlutými písmeny naskočilo slovo dne:

NEOČEKÁVANÝ

Iwata televizi vypnul a ulehl na laciný futon. Přikryl se a poodtáhl závěs. Pod sebou měl neonovou polární záři Tokia. Nezměrná funkčnost a podnikavost – expanze a nová výstavba na každém metru. Mraky byly těžké a držely se nížko, jejich barvu však určit nedokázal. Zavřel oči a snažil se nemyslet na Cleo. Doufal, že se mu nebude nic zdát.

2

Sladká odměna

„Jenom říkám, že kdekoli jinde na světě by čtyři premiéři za čtyři roky byli katastrofa.“

„Ještě nerezignoval.“

„Prosím vás, vždyť je to jenom otázka času. Smutná pravda zní, že v Japonsku o žádnou katastrofu nepůjde. Sice odstoupí, jenže takových už bylo... Politický automat poběží dál, pěkně naprázdno. A komu na tom záleží?“

„Teď upozorňujete na apatičnost vůči politice?“

„Přesně tak. K posledním volbám nepřišlo ani padesát procent voličů. Jak máme něco změnit, když polovina Japonska jednoduše nejeví zájem?“

„Ale možná že se prostě nedá nic dělat, apatičnost neapatičnost.“

Iwata mezi závěsy pozoroval kalný úsvit a představoval si, jak se po celém Tokiu otáčejí knoflíky hlasitosti doleva. Ne že by moderátoři tu a tam nepřišli se zajímavou myšlenkou, ale rozčilovalo ho, jak moc jsou spokojení sami se sebou. Jeden už přešel prakticky do fistule, protože ho rozčilovalo, že s ním ten druhý nesouhlasí – přitom to měli ve smlouvě.

„Ještě aby nějaký zájem jevíli. Vezměte si školáky. Nevedeme je k tomu, aby si kladli otázky, projevovali nesouhlas nebo se vzdělávali dialogem. Učíme je nasávat, co se jim řekne, a nevystupovat z řady. A komu se to nelíbí, s tím šup do baseballového týmu. Tam už pochopí, kde je jeho místo. Dřív nebo později se polovina Japonců naučí všechno jednoduše přijímat, protože je to snazší –“

Iwata přeladil na regionální stanici.

„Je pět hodin ráno, a pokud jste si nás právě naladili, dnešní téma zní Théta – nejrychleji se rozrůstající náboženská organizace v Japonsku. Někteří mluví o novém obohacujícím způsobu života, jiní o podvodu, který jen tahá z lidí peníze. Někteří zacházejí ještě dál a mluví o sektě. Co si myslíte vy? Možná se chcete účastníků dnešní debaty na něco zeptat? Zavolejte nám, rádi vás uslyšíme –“

Iwata přeladňoval a nakonec zůstal u stanice vysílající pouze aktuální zpravodajství.

„Desítky stanic metra na lince Jamanote byly dnes v noci osazeny novým osvětlením. Specificky uzpůsobené modré LED diody mají být opatřeny proti narůstajícímu počtu sebevražd mezi pasažéry. Vědecké studie vesměs nepotvrdily, že by modrá světla mohla znepokojivý trend přímo ovlivnit, odborníci na terapii barvami se nicméně domnívají, že modrá skutečně může působit uklidňujícím dojmem. Více v reportáži Sumiko Šimosakové.“

Rozlehlo se zahoukání vlaku, následované kroky cestujících a pronikavými hlášeními z tlapačů. Iwata uměl dobře zvládnutou technickou stránku ocenit.

„V posledních letech ženou japonské ekonomické poměry počet sebevražd vzhůru.“ Hlas reportérky zněl dětsky, ale odhodlaně. *„Tragický problém se rozhodně nevyhýbá ani nástupišťům frekventované tokijské linky Jamanote. Reakce Východojaponské železniční společnosti? Podle profesora Hirojukiho Harady z Národního výzkumného institutu, který se na projektu vý-*

znamně podílel, asociují modrá světla oblohu a oceán, a mají tak na rozrušeného člověka uklidňující efekt. Jejich účinnost však dosud nebyla dostatečně prokázána a pořizovací náklady jsou vysoké. Osvědčí se tedy nové osvětlení? Dnes ráno jsem hovořila s mluvčím Východojaponské železniční společnosti.“ Pořad střihem přešel doprostřed interview. „Pane Tadokoro, skutečnost je taková, že prospěšnost světel nebyla nijak potvrzena. Neobáváte se, že bude celý projekt s ohledem na patnáctimilionové náklady vnímán jako zbytečná rozmařilost?“

Zabublání rozpačitého smíchu. „Je to velice prosté. Lidé umírají a my se jim musíme snažit nabídnout pomoc. Proto jsme také nový systém na všech devěťadvaceti stanicích linky Jamanote zavedli. A jde o pouhý začátek. Patnáct milionů jenů nic není, pokud se povede situaci zlepšit.“

Slovo opět převzala reportérka. „Železniční společnost sebevědomě obhajuje svůj postoj. S blížícím se podáním daňového přiznání však budou obyvatelé Tokia chtět nechtět postavení před jisté skutečnosti – a ztráty. Patrně nikoli náhodou dosahuje počet sebevražd v březnu tradičně vrcholu. Podle předběžných údajů Národní policejní agentury vše nasvědčuje tomu, že rok 2011 bude již čtrnáctým v pořadí, během něhož počet sebevražd překročí třicet tisíc. Nechme se překvapit, jaký účinek budou mít na tokijské cestující modrá světla. Sumiko Šimosaková, rádio –“

Iwata přístroj vypnul. Osprchoval se, rychle se oholil a vzal si tmavý oblek. Kolem krku si uvázal starou černou kravatu a šel.

Vmáčkl se do autobusu 51 a po cestě se díval, jak cestující hrají na telefonech. Vystoupil stanici před nádražím Šibuja a prošel podél bezejmenného vodního kanálu skrývajících se za předraženými, k sobě namačkanými bytovými domy. Skomírající restaurace v zadních uličkách žily z osaměle obědvajících bílých límečků. Zdi byly pokryté spleť grafiti a tlejícími billboardy s reklamami na neurčité pojmy:

DVD
DENNÍ MENU
LÉČBA

V tokijském dešti se probouzel k životu zápach splašků. Kromě nich byla cítit už jen sójová omáčka a výfukové plyny.

Iwata vyšel na Meidži dōri a naskytl se mu pohled na místní centrálu Metropolitní policie Tokio, patnáctipatrovou běžovou masu ve tvaru V, která se spíš než policejní stanici podobala sídlu nadnárodní pojišťovny. Ulice byla kluzká deštěm. Přešel ji spolu se salvou dalších lidí mířících do práce a spěšně vyšel po schodech k hlavnímu vstupu.

Ve špinavé čekárně seděli nejrozumnější obyvatelé Tokia a s prázdnými výrazy pomrkávali. Rodiče si hryzali nehty, mladé ženy podávaly stížnosti na tušéry, cyklisté hlásili, že jim někdo ukradl kolo, na kterém dojíždějí do práce – denní chleba metropolitní policie. Iwata předběhl frontu a prokázal se na recepci. Plešatějící policista mu podal dočasnou propustku.

„Výtahem, je až vzadu. Dvanácté patro.“

Kabina byla vytapetovaná portréty zadržených a pohřešovaných. Hudba ve výtahu nehrála. Velký plakát radil turistům s jednotlivými kroky při telefonátu na linku 110.

1. Uveďte, k čemu došlo.

– „Došlo ke krádeži.“ = „Dorobó desu.“

– „Došlo k dopravní nehodě.“ = „Kócú džiko desu.“

2. Uveďte, kde se nacházíte.

3. Uveďte své jméno a adresu.

Dveře se otevřely a odhalily velký open space prostoupený hlukem telefonátů a cigaretovým kouřem. Halogenní panely na stropě dodávaly tvářím ošklivý sinový nádech. Celou zadní stěnu zabírala obrovská digitalizovaná mapa

Tokia s blikajícími světly označujícími jednotlivé mimořádné události. Město bylo černé, světla červená. Pod mapou se jako unavené oči zeleně mihotaly řady monitorů. Iwata cítil osvěžovač vzduchu, chabou nápodobu květů kinmokusei, která nedokázala překrýt pach potu.

Všichni pracovali. Jedinou výjimku tvořila skupinka mužů ve špatně střížených oblecích, která si uprostřed místnosti prohlížela fotografie z místa činu. Nejvyšší člen skupinky nashpulil tlusté rty a odrkl si, ruce vražené do kapes.

„Nesnaž se nám nic nakecat, Horibe.“ Hlas měl nosový a vyrovnaný. „Mít jenom trochu možnost, hned bys do toho šel.“

Ostatní se mohli potřhat smíchy. Horibe předstíral dobrou náladu. Iwata kolem skupinky prošel a zastavil se u dveří na protější straně místnosti. Na cedulce nad nimi stálo:

VRCHNÍ KOMISAŘ ISAO ŠINDÓ

Důrazně zaklepal a vstoupil. Fádni pracovna měla tvar krychle, rolety byly zatažené. Šindó byl vysoký plešatější padesátník. Očividně se několik dní nesprchoval, několik týdnů neholil a několik let neviděl běžecký ovál. Iwata se mu uklonil a uvolnil si jednu židli pro návštěvníky, zabranou štosem papírů. Šindó si promnul nos nesoucí stopy dávné zlomeniny a změřil si nově příchozího od hlavy k patě. Iwata předstíral, že jeho pohled nevnímá, a rozhlížel se po místnosti.

Nikde nic osobního, žádné fotografie, ocenění ani dětské kresby. Jen registratury, dokumentace k případům a skvrny od kávy. To uměl ocenit.

„Takže.“ Hlas měl Šindó vyschlý a unavený. „Vy jste ten inspektor, co ke mně nově nastupuje?“

„Ano.“

„Iwata?“ Vytáhl jeho osobní složku a zalistoval v ní.

„Přesně tak.“

„Studoval jste v Americe?“

„Politologii na Kalifornské univerzitě v Los Angeles. Pak jsem absolvoval policejní přípravu na Miramar College v San Diegu.“

„To možná stačí, aby vás vzali ke sboru ve Státech. Můžete nabídnout něco, co má váhu i tady?“

„Výcvik u Národní policejní agentury ve Fučú.“

„Ale žádnou školu jste už v Japonsku nestudoval?“

„Naposled střední. Všechno by to mělo stát ve složce.“

„Umím číst, Iwato. Ale zrovna teď si spolu povídáme.“

„Chápu.“

„Něco mi řekněte. Pokládáte se za Japonce?“

„Narodil jsem se tu. Stejně jako mí rodiče. Můj pas má na sobě chryzantému, stejně jako váš. Ať se pokládám, za co chci, Japonec zkrátka jsem.“

Šindó zasupěl a opřel se. „Skutečná praxe u policie?“

„Čtyřletá. V prefektuře Čiba. Policejní oddělení Čóši.“

„Takže klídek u moře?“

„Tři roky jsem byl na vraždách.“

„A fakt jste nějakou vyšetřoval? Sebevrahy a autonehody vynechte.“

„Něco by se našlo. Kupříkladu ty vraždy u jezera Hinuma.“

„To jste byl vy?“

Iwata přikývl.

„Vidíte, na tenhle případ si snad i vzpomínám, bylo o něm pár zmínek v novinách.“ Šindó znovu nasadil nepřístupnou tvář a přelistoval na konec složky. „A k nám nastupujete po... čtrnáctiměsíční neschopence?“

„Je to tak.“

„Neměl bych to řešit, jenže to řešit musím, rozumíme si?“

Iwata opět přikývl a Šindó složku zaklapl. Už z ní vyčetl dost.

„Musím se zeptat: určitě Tokio zvládnete? Když chce policajt na první oddělení, musí na to mít žaludek. Nebude to pro vás jen návrat, ale skok o dvě tři příčky nahoru, chápete?“

„Můžu vás ujistit, že jsem připravený.“

Šindó vybrnkal na rty němou melodii.

„Dobře. Řeknu vám upřímně, že bych byl radši, kdyby mi sem nikoho přeložit nezkoušeli. Práce na prvním oddělení je pro někoho, kdo zná hřiště. Nestačí, že mu to jde na pálce.“ Šindó pokrčil rameny. „Ale máte solidní školy. Taky solidní reference z Čóši. Umíte anglicky. Vyřešil jste pár případů. To už asi má nějakou váhu.“

Iwata zaletěl pohledem k věži tlustých složek k jednotlivým případům, která se tyčila na stole. Šindóova krabička na oběd vypadala, jako by do ní naházeli celé balení ubrousků. Jeho příbor zřejmě sestával výhradně z nože.

„Tak fajn,“ zabručel vrchní komisař téměř sám pro sebe. Zvedl telefon. „Sakaiová? Jo, pojdte sem.“ Zavěsil a povzdychl si – Iwata v tom slyšel lítost člověka, který už nemůže vrátit právě zaplacený nákup.

Ozvalo se zaklepání a dovnitř vešla žena na prahu třicítky, oblečená v šedivém kostýmku a naškrobené bílé blůze. Vyznačovala se prázdnou krásou a lhostejným úsměvem. Byla jen o pár centimetrů nižší než Iwata a měla na krku náhrdelník s motýlem z tenkého zlata. Vysekla poklonu, ale Šindó nad formalitami jen mávl rukou.

„Posaďte se.“

Poslechla a k Iwatovi zavanul její parfém. Žádné květinové tóny, ryzí praktičnost.

„Sakaiová, tohle je inspektor Iwata, teď k nám nastoupil. Povede vyšetřování a vy mu budete asistovat. Vítejte na vraždách, mládeži.“

Sakaiová si Iwatu chvíli úkosem prohlížela. Pokud na ni udělal dojem, nedala to nijak najevo.

„A co Takara Macuu?“ Její kontraalt Iwatu překvapil.

„Případy z oddělení pohřešovaných osob pusťte z hlavy, právě jsem vás povýšil. Toho úchyla časem najdou někde ve škarpe. Otázky, Sakaiová?“ Z jeho tónu bylo jasné, že se ptá jenom řečnický.

„Ne. Děkuju, že mi dáváte příležitost.“

Šindó vzal z vrchu hromady složku jednoho případu. Byla označená velkým strohým štítkem:

VYVRAŽDĚNÍ RODINY KANEŠIROVÝCH

Než jim ji podal, namířil na ně prst podobný shnilému banánu.

„Koukejte našlapovat opatrně. Tenhle případ vyšetřoval Hideo Akaši, jenže jsou to čtyři dny, co skočil z mostu. Ten chlap byl na oddělení kapacita, to jen abyste věděli, jak vysoko máte nastavenou laťku. Navíc ta Mina Fongová... kolem toho teď máme záhul. Pořád se to snažíme zakamuflovat jako nehodu nebo sebevraždu, přece jen to byla herečka, jenže novináři už zvětřili, že jim kecáme. Ale to odbočuju. Dělejte, co umíte, jenom nečekejte pomoc od dalších oddělení. Kaneširovi byli Korejci, takže ne zrovna materiál na titulní stranu. Zvláště když jim konkuruje sexbomba, která zkapala ve vlastním bytě.“

Hodil složku na stůl a Iwata ji otevřel. Po chvíli čtení vzhlédl.

„Rodiče a obě děti?“

Šindó se usmál, a odhalil tak zchátralý chrup.

„Jak už jsem říkal, synku. *Dvě tři příčky*. Tak hurá do práce. Zabili je v noci na Valentýna, takže už tenhle případ začíná zahnívat.“

Oba jeho podřízení se zvedli a uklonili se.

„Uděláme, co bude v našich silách!“ slíbila Sakaiová vojáčky.

„To doufám.“

Sakaiová otevřela dveře a vykročila, na Iwatu se ani neohlédla. Sebevědomě mašírovala k výtahu a nevnímala pohledy od psacích stolů – Iwata předpokládal, že je zvyklá. Skupinka mužů u stojanu s vodou ztichla, když je mýjela.

Po dalších pár krocích hvízdla Iwatovi kolem ucha gumička a odrazila se Sakaiové od zad. Policistka ani nezpomalila, ale Iwata viděl, jak se jí nahrnula krev do tváří. Ohlédl se a uviděl, že se nejvyšší člen skupinky usmívá. Měl nezdravou barvu, vlasy čerstvě zastřižené strojkem a tmavé vlhké rty. Při pohledu na Iwatu se jeho úsměv ještě rozšířil, výhružně nebo hravě, a zablýskly se špičáky.

Hospodin je světlo mé a moje spása.

Koho bych se bál?

„Produktivní den přeju!“

Iwata nechal zvolání bez odpovědi a odvrátil se.

Sakaiová čekala na výtah se založenýma rukama. Dveře se otevřely a oba nastoupili. V policejních garážích zamířila Sakaiová ke strážní budce, ukázala odznak a vyplnila formulář k vínové Toyotě Crown.

„Napsala jsem to na vás,“ hodila klíčky Iwatovi. „Tak jeďte opatrně.“

Na Meidži dóri je obklopil déšť. Sakaiová stiskla tlačítko a majáček zalil ulici modrým světlem. Siréna se rozkvílela a auta uhýbala z cesty. Iwata zamířil na západ, do Setagaji.

Ačkoli šlo o jednu z nejlidnatějších tokijských čtvrtí, panoval ten den v Setagaje klid. Nebylo slyšet nic než kapky deště bubnující do listí zelkov. Ulice se lijákem vylidnily. V dáli se k městu šinul vlak.

Iwata se Sakaiovou vystoupili. Takřka prázdné parkoviště se nacházelo na otevřeném prostranství vmáčknutém mezi řeku Tamu a řadu stromů ohraničující pozemek univerzity. Sakaiová si zapnula zip černého pršipláště a po betonových schodech zamířila k řece. Iwata zůstal stát.

„Sakaiová...“

„O co jde?“

„Policie už to tu měla mít ohrazené a vyslýchat svědky. Zjišťovat podrobnosti tady o těch autech.“

„Sám jste slyšel, jak moc si podle Šindóa můžeme vyska-
kovat.“

Iwata vytáhl nový zápisník a zapsal si registrační značky
všech tří vozů. Pak vykročili podél řeky k jihu, hladinu tečko-
valy květy unáhlených sakur. Po pár stech metrech dospěla
cestička ke schodišti vedoucímu do ohrazeného komplexu.

Před deštěm se tam choulil nešťastný policista. Když vy-
dechl, stoupala mu zpod čepice bílá pára.

„Promiňte, novináře dál nepouštíme.“

Sakaiová se chladně usmála a vytáhla služební průkaz.
Policista se omluvil, nadzvedl pásku a otevřel jim branku.
V areálu je čekal rozbahněný močál malachitových louží. Do
opuštěných přileb pršelo. Stavební stroje zahálely. Na velké
ceduli stálo:

STAVBY VIVUS – PRO DOBRÝ ŽIVOT

Z komplexu mnoho nezbyvalo. Kromě jednoho domu na
kraji byly všechny ostatní zbourané. Sakaiová nadávala na
bláto, zpomalit ovšem nehodlala.

„Kde jste?“ houkla přes rameno. „Nezdržujte.“

Jednopatrová betonová stavba, kde Kaneširovi bydleli,
byla nápadná jedině svými rozměry a obklopovala ji nízká
zídka vystavěná demoliční společností. Dům byl udržovaný,
měl garáž a malý balkon v patře. Kdysi mohlo jít o žádanou
adresu, vzdálenost od ulice a hradba vysokých stromů vza-
du navíc skýtaly odloučenost a soukromí. Veškeré závěsy
byly zatažené, veškerá okna zavřená. Až na jedno.

Na zápraží krytém plátenou stříškou stáli dva policisté
v reflexních přšipláštích a listovali bulvárem píšícím o smrti
Miny Fongové.

SEBEVRAŽDA? NĚCO PIKANTNĚJŠÍHO? SENZAČNÍ PODROBNOSTI UVNITŘ!

Vyšší z dvojice byl vyzáblý a neměl ani pořádnou bradu, nižší měl vlasy nabarvené na oranžovo a těsně nad obočím mateřské znaménko, které při pohledu na Sakaiovou povyskočilo.

„Kdo jste?“

Sakaiová ukázala odznak a zkontrolovala, jestli nemá na kalhotách fleky od bahna.

„Otevřete,“ pronesla bezvýrazně.

Hubeňour se uchechtl a znovu se začel do novin. Kolega Znaménko to uviděl a zrudl. Než odpověděl, navlhčil si rty.

„Chcete říct, že jste vyšetřovatelé?“

Sakaiová k němu konečně zvedla oči. Okamžitě si uvědomil svou chybu.

„Myslíš, že jsme přivezli pizzu, debile?“

„Ne, jen jsem –“

„Jak se jmenuješ?“

„Hatanaka, ale –“

„Sleduj, Hatanako. Požádala jsem tě, abys nám otevřel, ale kdovíproč o tom vedeme diskuzi. Tak co kdybych ti zkusila něčím pohrozit? A pod tím něčím si nepředstavuj protokolární stížnost. Vůbec. Představ si svoji odpornou tučnou prdel, partu buzerantů, který rajcuje, když se bráníš, a blízkou budoucnost strávenou v plenkách pro seniory. Doufám, že si rozumíme, protože pochybuju, že jsou plenky ve tvé velikosti vůbec k sehnání.“

Hatanaka zbledl a přikývl. Sakaiová se obrátila na vyššího policistu a vyrazila mu noviny z rukou.

„A ty poslouvej. Než tady skončím, zajistíš parkoviště a sepíšeš mi majitele aut, jinak se postarám, abys skončil na křípláři. Znáš dost hajzlů, co jim stačí říct *prosím, prosím, smutně koukám* a rozšmelcujou ti páteř kladivem. Rozumíme si?“

Oba muži vysekli poklonu.

„Špička. Děkuji, pánové. A teď ať už jste v hajzlu.“

Policista bez brady se okamžitě vyřítíl k parkovišti a cestou šátral po vysílačce. Hatanaka vylovil z kapsy klíče od domu. Iwata se kousl do tváře, aby potlačil úsměv, a ukázal na dveře.

„Při nálezu těl bylo zamčeno?“

„Ano.“

„Kdo je vlastně objevil?“

„Babička z matčiny strany.“

„A teď jsou kde?“

„Na ohledání.“

Hatanaka odemkl a Sakaiová bez zaváhání vstoupila. Držela se bezpečné trasy vyznačené na podlaze modrou páskou. Ven dýchl lehce kořeněný závan kadidla nebo něčeho podobného. Nejdřív jen slabě. Potom Iwatu zaplavil odér zemin, jako by v lese vytrhl trs mechu a zabořil nos do tajuplné vůně pod ním.

Jsem s tebou šťastná. Jenom řekni.

„Inspektore?“ Hatanaka se nejistě mračil.

„Co je?“

„Ptal jsem se, jestli ode mě potřebujete ještě něco.“

Iwata si odkašlal a uspořádal si myšlenky. „V první řadě mi na sebe dejte číslo. Potom bych potřeboval, abyste se důkladně vyptal po okolí. Chci vědět, jestli měla rodina s někým spory, jestli někomu dlužili, někdo je neměl rád, cokoli v tomhle duchu. Zapracujte, zkuste zjistit, jestli nemohlo jít o zločin z vášně. Stalo se to v noci na Valentýna. Aférky, stará láska, víte, kam mířím.“

„Provedu.“ Hatanaka mu na kus papíru napsal číslo, uklonil se a zavřel za sebou. Chodba byla šerá a tichá. Genkan byl plný bot. Na zdech visely fotografie. Obyčejný rodinný dům.

Ať král, či rolník, nejšťastnější je ten, kdo doma nalézá klid a mír.

Iwata přistoupil k Sakaiové, která v předsíni listovala materiály k případu.

„Můžeme?“ zeptala se.

„Můžeme.“

„Fajn. Homera Simpsona našli nahoře v ložnici. Všechny ostatní našli tady,“ pohodila hlavou k obýváku.

„Hatanaka potvrdil, že přední dveře byly zamčené.“

„Třeba měl vrah klíč. Nebo je znal.“

„V patře je ale otevřené okno a podle záznamů se na vstupních dveřích nenašly otisky.“

„Tak to udělal někdo, kdo si umí vzít rukavice – pane jo, první stopa! A co se podívat dál než do předsíně?“

„Rozkaz.“

„Dáma má přednost,“ podržela mu dveře do obýváku.

Na chvíli zavřel oči, nadechl se a vstoupil.

Jdu a jdu, houpu se ti v rukou jako loďka.

Místnost osvětlovaly silné lampy. Těla členů rodiny už byla pryč, ale ve vzduchu zůstával lepkaavý zápach. Iwata by si ho s ničím nespletl. Sacharidy, proteiny a mastné kyseliny rozložené působením mikrobů. Plyny uvolněné z těl. Rozpadlé spojovací tkáně, v další fázi pak střeva ztrácející pevnou konzistenci. Denní chléb prvního oddělení.

„Krásný cákanec krve,“ pokývla Sakaiová k rudému horskému hřebeni na zdi. „Řekněte, není ten člověk úplně Picasso?“

„Myslíte Pollock.“

„Kdo?“

„Ale nikdo.“

Iwata překročil domácí úkoly prosáklé krví. Jedna kapka dopadla přímo na nos modelky usmívající se z obálky magazínu *Péče o domácnost*. Na parapetu pomalu umírala opadlá bonsaj. Sakaiová ukázala na tři samostatná jezírka tmavé krve na koberci.

„Seznamte se: Marge, Bart a Liza.“

Podala mu několik fotografií ze složky. Matka na nich ležela uprostřed pokoje s rukama a nohama roztaženými

do tvaru X, vykuchaná a s podříznutým hrdlem. Její pubertální syn zemřel u zdi – měl hlubokou ránu v šikmém svalu břišním a rozdrcený pravý oční důlek. Zbývala dívka zavražděná v rohu. Skláněla hlavu, jako by byla svou smrtí celá popletená.

Světla města jsou tak hezká.

„Popíšu vám to,“ prokřupla si Sakaiová klouby. „Vrah ohrožuje děti, matka neklade odpor. Bez průtahů ji zabije. Syn vyskočí a chce ji bránit. Už je to docela kus chlapa, párkrát si nejspíš bouchne. Proto mu vrah první bodnou ránu zasadí v obraně. Nakonec skončí s proříznutým hrdlem i holka, která se tady celou dobu choulí.“

Iwata přikývl. Mrtvé děti a rozkládající se těla patřily k jeho práci, ničím se nelišily od čekání na semaforu a vyplňování formulářů.

„Oceňuju vaši všímavost, Sakaiová.“

Komplimentu si nevšímal a pátrala ve složce.

„Otisky prstů Picasso nenechal ani tady.“

„Půjdeme dál.“

Prošli přízemí a nenašli nic neobvyklého. Vykročili po schodech nahoru, Sakaiová první. V patře zastavili na prahu koupelny. Nad záchodovou mísou bylo otevřené okno, do kterého šepotal chladný vítr. Iwata sklopil prkénko a odhalil neúplný bahnitý otisk podrážky.

„O tom ve složce nepíšu, co?“

Sakaiová pokrčila rameny.

„Aspoň už víme, jak se dostal dovnitř.“

Zase z koupelny vyšli a nahlédli do dětských pokojů. Složka o nich mlčela a sami si v nich také ničeho zvláštního nevšimli. Podívali se na balkon a sešli do garáže. Vypadalo to, jako by Kaneširovi ani nevlastnili vůz, několik mastných skvrn a stará lahev nemrznoucí směsi ale svědčily o opaku.

„Kam dali auto?“ zeptala se Sakaiová.

„Tady v garáži ho určitě nezaparkovali už dlouho.“

„Prodali ho?“

„Moment.“ Iwata vytočil Hatanakovo číslo. „To jsem zase já. Ještě bych potřeboval prověřit auto, co bylo napsané na Kaneširovy. Jestli na tom nebyli finančně nejlíp, mohli ho prodat. Nebo může být v evidenci kradených vozidel. Až to zjistíte, dejte vědět.“

Zavěsil a Sakaiová na něj mrkla.

„Oceňuju vaši duchapřítomnost.“

„Co jsme ještě vynechali?“

„Už jen pracovnu a ložnici.“

„Dobře. V tomhle pořadí.“

Vrátili se nahoru. Dveře do pracovny zely dokořán. Rodinný počítač stále běžel a na klávesnici byl nechaný kelímek mentolové zmrzliny.

„Zvláštní,“ poznamenal Iwata tiše.

„Třeba to tu zůstalo po něm. Za dobrou práci si dopřál sladkou odměnu.“

„Není tu lžice.“

Sakaiová mu podala materiály, usedla k počítači a natáhla si gumovou rukavici. Otevřela historii vyhledávání v prohlížeči.

„Koukněte na to,“ poškrábala se na hlavě. „Strávil několik hodin na webu.“

„Nemohl to být někdo jiný?“

„Rodina už tou dobou byla dávno mrtvá. Díval se na stránky divadelních společností a na zpravodajství z baseballu, nakonec hledal lety do Koreje. Ve složce nestojí o obsahu počítače nic, ale kluci z techniky by tomu dvacet minut určitě věnovat mohli.“

Iwata se zhluboka nadechl.

„Nedává to smysl, Sakaiová. Vyvraždí celou rodinu, nenechá jediný otisk prstu ani jiné vodítko a potom nám naservíruje, kde surfoval?“

„Tvrdíte, že to udělal naschvál?“

Iwata pokrčil rameny.
 „Všechno ostatní tomu odpovídá.“
 Sakaiová si jeho slova nechala projít hlavou.
 „Může být. V tom případě to Picasso krapet překombinoval, chytrák.“
 Iwata zalistroval materiály k případu.
 „Sakaiová, nepřijde vám ta složka trochu tenká? Trochu nicneříkající?“
 „Koho by to u inspektora Akašiho vzhledem k okolnostem překvapovalo? Pojďte, poslední místnost.“
 Vyšli z pracovny a zastavili u krvavého stříkance přede dveřmi ložnice.
 „Takže,“ ukázala na dveře Sakaiová. „Homer je v ložnici, je mu zle nebo nevím. Uslyší něco z koupelny a jde se do ní podívat. Ale proč? Co když tam prostě jeho žena zrovna pokládá kabel?“
 „Možná ho přilákal hluk. Ta stopa byla přece rozmáznutá. Možná vrah uklouzl a spadl.“
 „To dává smysl. Homer každopádně vyleze, uvidí Picassa a porvou se. Vrah ho zneškodní, odstraní tak největší hrozbu a může se pustit do ostatních.“
 Iwata přidřepł k louži krve.
 „Otec utrpěl těžká zranění, ale víme, že zemřel v ložnici.“
 „No a?“
 „Mohl být ještě nějakou dobu při vědomí a slyšet, jak mu vrah dole zabíjí rodinu.“
 „Já tu svou práci prostě miluju,“ poškrábala se Sakaiová na nose. „Připravený?“
 Iwata přikývl. Sakaiová otevřela dveře do ložnice. Uvnitř: krev Cunemasy Kanešira.
Světla města jsou tak hezká.
 Iwata věděl, co vraždy po technické stránce obnášejí. Věděl také, co po technické stránce obnáší smrt. Otcova kremace zabere hodinu a půl. Kremace syna Seidžiho přibližně

stejně. Kremace manželky Takako zabere tři čtvrtě hodiny. Kremace šestileté dcery Hany lehce přes dvacet minut. Za odpoledne bude hotovo.

Uviděl západ slunce nad útesy. Uviděl skaliska pod nimi. Krátce se zapotácel.

Jsem s tebou šťastná. Jenom řekni.

„Iwato, není vám nic?“

„Ne.“ Už se zase ovládal. „Potřebujeme světlo.“

Sakaiová pohlédla na jezírko krve na posteli. Iwata roz-
táhl závěsy a místnost zalila ostrá záře.

Vtom to uviděl.

Sakaiová prozatím ne. Plně ji zaměstnávala fotografie
mrtvého otce.

„Tahle vražda byla jasně nejbrutálnější. Po tom prvním
útoku na chodbě ho Picasso ještě pobodal všude po těle. Asi
v Homerovi našel svoji múzu.“

Na fotografii zel Kaneširovi pod žebry velký otvor.

„Vytrhl mu srdce,“ zašeptal Iwata a dál hleděl na strop.
„Byla to rituální vražda, Sakaiová. To vytržené srdce něco
znamená. Vezměte si, že to udělal jenom jemu. Ostatním ne.“

„Rituální? Nepřeháníte to trochu? Třeba šel po penězích
nebo to byla pomsta. Nebo máme prostě co dělat s magorem,
co vidí, že je okno dokořán, tak jde bez rozmyšlení na věc.
Nic neříkáte, co je?“

Iwata namísto odpovědi ukázal ke stropu. Sakaiová si za-
kryla ústa.

„No do prdele.“

Tmavými šmouhami tam bylo vyvedené černé slunce se
zubatými okraji.

3

Tady mě máte

V kavárně řetězce Doutor vládl polední nával. Klevetící ženy v domácnosti užasle špulily rty nad okraji šálků s kávou a osaměle sedící úředníci nepřítomně přežvykovali koblihy. Sakaiová upíjela horkou čokoládu a kroutila hlavou. Iwata seděl naproti ní, po stole měli rozložené papíry s internetovou historií z rodinného počítače Kaneširových.

„To, že si letenku nezarezervoval přímo tam od nich z baráku, ještě neznamená, že to neudělal pak. Nebo že to třeba nevyřídil po telefonu. Vážně myslíte, že by si ta svině dvacet minut hledala letenky do Soulu a ve skutečnosti tam nechtěla?“

„Ano, myslím.“ Iwata si okusoval nehet, klepal nohou a prohlížel si vlastnoruční náčrtek černého slunce.

„Proč?“

„Třeba ví, že když najdeme takováhle logická vodítka, obvykle po nich skočíme.“

Sakaiová se zasmála.

„To se pozná, že máte zkušenosti.“

„Kdyby si letenku rezervoval na počítači Kaneširových, prozradil by tím svoje jméno. Podepsal by si rozsudek smrti.“

Sakaiová si olízla čokoládu z horního rtu.

„Zrovna vyvraždil celou rodinu, takže měl možná v hlavě trochu hokej? Možná odešel, protože dostal strach?“

Tentokrát zavrtěl hlavou Iwata.

„Povraždil je kolem desáté večer. V osm ráno si posloužil jídlem z jejich lednice, vyluštil jim sudoku v novinách, pustil si jejich cédéčka a vyhledal si na jejich počítači letenky do Koreje. Myslíte si, že chlápku, co je schopný ubodat dítě a vyrvat svojí oběti srdce, nažene strach bouchnutí dveří?“

Sakaiová se zamyslela a gestem požádala o další horkou čokoládu. Iwata opět zavrtěl hlavou.

„Možná ho vyplašilo, jak jim pořád volala babička,“ navrhl Sakaiová.

„Možná. Ale vezměte si, že odešel za bílého dne. Byl klidný a měl jistotu, že i kdyby ho někdo uviděl, tak ho nepozná.“

„Chtěla jsem jenom říct, že kvůli tomu, že přišel v rukavicích a pomatlal strop nějakým symbolem, to ještě není génus.“

Na stole přistála nová čokoláda a Sakaiová si do ní nadrolila několik máslových sušenek.

„Chcete přijít o zuby, kolegyně?“

Napila se a vzdorovitě, rozkošnický přimhouřila oči. „Pokračujte, proč mu to podle vás tak hrozně pálí?“

„Statisticky vzato narazíte na génia zločinu v jednom případě z milionu. Ale ano, je pravděpodobné, že pachatel je nadprůměrně inteligentní.“

„Stejně má smůlu. Sám nevypadáte, že byste měl v hlavě nasráno, a já jsem Einstein v sukních.“

„Jeho IQ mi starosti nedělá, Sakaiová. Nelíbí se mi, že pokud zatím můžu říct, nenechal po sobě jediné opravdové vodítko. Obsedantnost, pečlivé plánování a schopnost chladnokrevně naplňovat své fantazie bez ohledu na ostatní – má všechny předpoklady systematického sériového vraha.“

„Tak sériového vraha! Jak jste na tohle přišel? Zabil snad kromě téhle rodiny někoho?“

„Podle definice FBI se o sériovém vrahovi mluví od čtyř obětí výš. Do toho už se vejde.“

„Vy jste byl u FBI?“

„Ne, to je prostě standardní definice. V zámoří vás to učí při policejním výcviku.“

„Jak si můžete být tak jistý, že bude vraždit dál?“

„Ten znak. Nenechal ho tam přece pro legraci. Něco znamená. Je to symbol jeho práce nebo jeho světa, případně jeho manifest. Pojmenovala jste ho Picasso. Když malíř podepíše obraz, nedává tím najevo, že další nenamaluje.“

„Dobře, tak co ten symbol znamená?“

„Nemám tušení, ale vím, co z něj vyčíst.“

„A to?“

„*Tady mě máte. Ještě jsem neskončil.*“

Sakaiová do sebe obrátila čokoládu a lžičkou vylovila z hrnečku poslední drobký. Iwata dopil kafe, zaplatil a účtenku si dobře schoval, aby si ji mohl dát do nákladů. Doufal, že je dostane proplacené brzy. Venku už spíš jen mžilo, ale Sakaiová k autu přesto spěchala. Iwata usedl za volant, nastartoval a zamířil směrem k ústavu soudního lékařství. Najel na dálnici, Sakaiová si znovu procházela složku. Po několika minutách jí zazvonil telefon. Zvedla ho a neřekla ani *prosím*.

„Rozumím, díky.“ Znovu mobil sklapla a zakroutila hlavou. „Volali z devátého patra. Ze zmrzliny prý DNA vzít nepůjde. A stopa v koupelně jim toho taky moc neprozradí, není dost ostrá. Ale je z ní poznat, že má vrah velkou nohu. Dvacet osm centimetrů.“

Iwata k ní otočil hlavu.

„*Dvacet osm?*“

„Vypadá to, že hledáme obra,“ zazubila se.

Tokijskému ústavu soudního lékařství sloužila jedna z největších budov v Bunkjó, bílá stavba ve tvaru L, vrhající stín

na dětské hřiště přes ulici. Ve vestibulu se na zdi hrdě skvěly statistiky.

Každoročně přijmeme 20 % tokijských mrtvých
Vykonáme přes 13 000 lékařských prohlídek
Provedeme přes 2 650 pitev

Iwata věděl, že dnes dopoledne už provedli čtyři.

Sakaiová se u recepcie prokázala odznakem a bzučák bezpečnostních dveří je pustil dál. Sjeli výtahem do sklepa, a když se otevřely dveře, uviděli malou ženu středního věku v laboratorním plášti. Vlasy měla stažené do culíku, hřbety dlaní popsané poznámkami a špičky prstů žluté od tabáku. Pískala si Greensleeves.

„Doktorka Egučiová,“ představila se hlasem kuřáčky. „Jdete kvůli té rodině, je to tak?“

„Ano. Já jsem Sakaiová, tohle je Iwata.“

„Jste tu v předstihu. Většina lidí sem dolů dorazí naopak pozdě.“

Detektivové si vyměnili pohledy.

„To neřešte,“ mávla Egučiová rukou. „Takhle my patologové vtipkujeme.“

Společně vykročili.

„Už je tu máme tři nebo čtyři dny, pomalu jsem si říkala, že pro ně nikdo nepřijde.“

„Zdrželo se to kvůli personálním změnám na oddělení vražd.“

Egučiová povytáhla obočí, ale nic neřekla.

Zavedla je do rozlehlé pitevny, kde se vše jenom lesklo. Béžové stěny obklopovaly pět kovových stolů.

Světla města jsou tak hezká.

Halogenové zářivky se zablikáním ožily a pitevnu zalilo ostré světlo. Veškeré zařízení bylo z neposkvrněného nerez. Na čtyřech pitevních stolech ležela těla Kaneširových.

„Asi nebudete nic namítat proti závěru, že smrt nastala cizím zaviněním,“ řekla Egučiová. „Všichni podlehlí bodným zraněním. Někomu se jich povedlo nasbírat víc, někdo v soutěži zaostal.“

S nadějí vzhledla a usmála se.

„Váš předchůdce měl větší smysl pro humor.“

Ukázala k Cunemasovi a Seidžimu Kaneširovým, jako by pronajímala byt a předváděla, kde jsou pojistky.

„Jak otec, tak syn se útočníkovi bránili, ale ani jeden ho neporanil do krve, pod nehty jim nic nezůstalo.“

Otec a syn si byli hodně podobní, ačkoli na otci se vrah vyřádil daleko hůř. Rozpáral ho jako rybu. K srdci se dostal zejícím řezem pod žebry. Utrhl muži oční víčka. Z čela trčely krémově zbarvené úlomky lebky.

„Rány dokládají, že ten váš vrah je levák. S ohledem na poškození kostí a způsob vynětí srdce také odhaduji, že je velice silný.“

Mávla rukou k matce a dceři, o které očividnějevila menší zájem.

„Sluší se doplnit, že žádnou oběť pohlavně nezneužil.“

Dívka měla dlouhé řasy a otevřená ústa, její tváře už nabraly voskově žlutý odstín. Pod drobnou bradou jí hrdlo křivožovala dlouhá hluboká rána zakřivená jako kočičí úsměv.

„Nějaké informace o vražedném nástroji?“ zeptal se Iwata a od dívčiny bílé a nehybné tělesné schránky se odvrátil.

Egučiová se tajnosnubně usmála.

„To je právě zajímavé, inspektore. Obvykle dokážeme dobře odhadnout typ ostří, model nože a vůbec. Každý nůž nebo skalpel zanechá charakteristické stopy nebo nedokonalosti.“

„A tady k tomu nedošlo?“

„Máme obsáhlou databázi, ale abych byla upřímná, tuhle rodinu pozabíjel vrah něčím, s čím jsem se ještě nesetkala.“

„Promiňte, paní doktorko, ale co nám tím chcete říct?“

„Chci tím říct, že je všechny ubodal. Ale ne nožem, který

by se dal koupit v Japonsku. Rány jsou příliš čisté, příliš jasné ohraničené.“

„Myslíte, že to mohl udělat nějakým skalpelem?“ zeptal se Iwata.

„Na skalpel jsou ty rány zase příliš velké. Víc by odpovídaly nějaké mačetě. Možná malému meči.“

Iwata se Sakaiovou se na sebe podívali. Patoložka pokračovala a Sakaiová si začala psát poznámky.

„Testy krve, moči a obsahu žaludku budou k dispozici zítra ráno. Všechna těla také nesou známky nějakého černého prachu. Otec ho má na sobě nejvíc. Dokonce mu ulpěl na ukazováku levé ruky, i když byl pravák. Možná ho vrah donutil do toho prachu sáhnout.“

„Černé slunce,“ zašeptal Iwata sám pro sebe. „Přiměl Kanešira namalovat ten symbol.“

Egučiová je doprovodila zpět před pitevnu.

„A teď, jak to říct nějak jemně... Ostatky –“

„Všechno zařizuje Kaneširova tchyně,“ skočila jí do řeči Sakaiová. „Do zítřejšího odpoledne by měl pro těla někdo přijet.“

„To ráda slyším. Ráno začínáme v půl deváté a tou dobou už budou i ty výsledky.“

„Tady na mě máte číslo,“ vytrhl Iwata stránku ze zápisníku a Egučiové ji podal.

Oba detektivové se uklonili a vyšli z budovy. Když nastupovali do auta, zazvonil Sakaiové telefon.

„To jsi ty... Jo? Fajn. Jméno by bylo?“ Přitiskla si telefon k uchu ramenem a něco si rychle poznamenala. „A co tam pro mě máš dál? 2010? Díky. A ten kolegáček, jak s ním chrápeš, sepsal značky aut na tom parkovišti? Hele, to je mi šumák. Jsou dvě odpoledne. Zavolám v pět a ty pro mě ten seznam budeš mít. Kolegáček si může dáchnout, právě jsi po něm tenhle úkol zdědil. Rozumíš?“

Iwata zaznamenal, jak Sakaiové zahrál na rtech rozkošnický úsměv.

„A Hatanako? Pamatuješ, co jsem říkala dopoledne? Tak věř, že nikdy nemluvím do větru.“

Zavěsila.

„Volal ten dementní policajt s hlavou naoranžovo.“

„Hatanaka?“

„Ten. Dvě věci. Za A: rodina vážně měla auto. Hondu Odyssey z roku 2010. O prodeji ani krádeži ale nikde ani zmínka.“

„Ať už to auto teď má, kdo chce, nebylo by od věci si s ním promluvit.“

„Taky bych řekla. Za B: Hatanaka vytáhnul z místních jedno jméno.“ Zvedla zápisník.

„Kódai Kijota?“ přečetl Iwata nahlas.

„Podle sousedů se vědělo, že je s Kaneširovými na nože. Má být nějak napojený na stavební společnost, která tam kolem jejich domu bourá.“

„Chtěl je vyštípat a oni se nedali?“

„Dost možná,“ pokrčila Sakaiová rameny. „Ale tohle vás potěší: z dřívějšíka má kontakty s jakuzou, dělal špinavou práci. A nejen to, v jeho policejním spise stojí, že měří metr devadesát.“

„V tom případě chci vědět, kde ten chlap je, Sakaiová. Vyložím vás na policejní stanici v Setagaje. Když ho najdete, zavolejte.“

„A vy jedete kam?“

„Kaneširo pracoval v telemarketingovém centru na Keiō Tamagawa a jeho žena opodál na univerzitě. Promluvím s jejich kolegy, jestli mi třeba něco neřeknou.“

Sakaiová zívla a zahleděla se na něj.

„Odkud vlastně jste?“ zeptala se.

„Z Mijamy. Takový zapadákov nedaleko Kjóta.“

„Já slyšela, že jste Američan.“

„V mládí jsem ve Státech strávil nějakou dobu, to je všechno. Na vysoké. A vy jste odkud?“

„Z Kanazawy.“

Iwata se zasmál.

„Vám to připadá jako vtip?“

„Ne, jen jsem si vás úplně nepředstavoval, jak obdivujete květiny v Kenrokuen. Takže jste se tam narodila?“

„Jen jsem tam dostala odznak.“

Iwata se na ni ohlédl. Tvářila se, jako by řekla až moc, a dívala se z okénka. Šedí dálnice lemovaly pobočky laciných hotelových řetězců a sídla anonymních firem. Hodinové hotely namačkané na autostrádu, předražené bytové domy ušpiněné za léta výfukovými plyny.

Jsem s tebou šťastná.

„Kdo byl ten člověk ráno? Když jsme šli k výtahu,“ zeptal se Iwata.

„Který?“ Řekla to nepřítomně, dál se dívala z okénka.

„Ten, co po vás střílel gumičkou.“

Obrátila se k němu. Než odpověděla, chvíli mu pátravě hleděla do očí.

„Jmenuje se Moroto.“

„O co mu šlo?“

„Moroto je... prostě se mu vyhýbejte, to stačí.“

Iwata uviděl zelenou ceduli s nápisem *Setagaja – střed* a sjel z dálnice.

„Je to jen první dojem a vůbec, ale mně ten Moroto přišel jako hajzl.“

Sakaiová znovu vyhlédla z okénka.

„Víte, Iwato, na to, že jste odněkud z Kansai, nejste zas tak totální kokot.“

Poprvé se na sebe usmáli. Zbytek cesty na policejní stanici v Setagaje mlčeli.

Společnost Happy Cloud Communications sídlila v prvním patře budovy příkrčené ve stínu vícepatrových garáží. Osaměle kráčející Iwata minul korejskou restauraci a miniaturní zubní ordinaci a našel boční vchod. Zazvonil a otevřel

mu tlustý muž ve špinavém propínacím svetru. Iwata mu ukázal policejní odznak.

„Aha, vy určitě jdete kvůli Kaneširovi.“

Iwata přikývl.

„Niwa, manažer,“ představil se muž. „Ukážu vám jeho stůl.“

Iwata ho následoval do žlutě vymalované místnosti bez oken, vyzdobené umělými květinami. U terminálů seděla zhruba třicítka zaměstnanců, všichni byli ponořeni do rozjařeně vedených telefonních hovorů. Jeden dlouhovlasý mladík s jemnou tváří zvedl k Iwatovi pohled. Pak se prudce odvrátil, vstal a vyšel z místnosti.

„Měl tu pan Kaneširo nějaké problémy, pane Niwo?“

Manažer se na něj uchechtl přes rameno zasypané popraškem lupů.

„Problémy? Ten chlap prakticky s nikým nemluvil. Měl jsem ho tu jako ajťáka, se zaměstnanci moc do kontaktu nepřišel. Možná se ráno zdravili a večer loučili, tím to víceméně haslo. Tahle kancelář byla jeho.“ Ironicky zaklepal na dveře. „Nikdo doma.“

„Můžete mě nechat o samotě, pane Niwo.“

Iwata se rozhlížel po přeplněné kanceláři a v duchu si dělal poznámky. Nacházela se stranou od hlavní místnosti a boční dveře z ní vedly k Niwovi. Rolety byly zatažené. Okno shlíželo do zadní uličky, kde Iwata uviděl jenom odpadky, číhající kočku a špinavý starý megafon válející se kdovíproč na zemi.

Natáhl si rukavici a probudil Kaneširův počítač. Nějakých dvacet minut procházel maily, ale nenašel nic, co by alespoň vzdáleně souviselo s jakýmkoli sporem, natož vyvražděním celé rodiny. Prohledal pevný disk a našel jenom pracovní soubory. Znovu počítač uspal a všiml si na psacím stole rodinné fotografie. Čtyři úsměvy při západu slunce, vyjedený piknikový koš.

Jenom řekni.

Nahlédl do zásuvek stolu, nic zajímavého však neobjevil. Pod otočnou židlí zaznamenal na podlaze starou vybledlou skvrnu od krve.

Možná krvácel z nosu. A možná také ne.

Na háčku na zadní straně dveří visel jen přšplášť s prázdnými kapsami. Ke zdi byl připíchnutý kalendáříček z korejské restaurace, kolem níž Iwata prošel venku. Zalistroval jednotlivými týdny, ale narážel jenom na různé formální povinnosti, třídní schůzky a rodinné akce. Něco, co se vymykal, objevil až na začátku roku. Čtvrtého ledna měl Kaneširo do řádku po skončení pracovní doby vepsáno: *Schůzka s I.*

Iwata vyšel z Kaneširovy kanceláře, poděkoval Niwovi a z call-centra odešel. Ve večerce naproti si koupil dvě rýžové homole a nápoj z želé s banánovou příchutí. Posadil se do toyoty, jídlo do sebe naházel a zavolal Sakaiové.

„Prosím,“ ohlásila se netrpělivým tónem.

„To jsem já, Sakaiová. Byl jsem u Kanešira v kanceláři. Asi z toho nic nebude, ale potřeboval bych, abyste proklepla jednu věc.“

„Okamžik.“ Slyšel, jak se hrabe v kabelce. „Můžete.“

„Letos čtvrtého ledna měl Cunemasa Kaneširo schůzku s nějakým I.“

„To je všechno?“

„Kijota je sice na vraha dobrý kandidát, ale nechci všechno vsadit na jednu kartu, na jednoho koně. Ať Hatanaka dál obchází místní. Kdyby se k tomu I. něco vynořilo, zavolejte mi.“

Sakaiová si povzdechla.

„Když už mluvíme o Kijotovi, zatím jsme ho nenašli. Země se po něm slehla. Ale mám i lepší zprávu. V souvislosti s tou černou prací pro jakuzu ho odsoudili za násilnou trestnou činnost. A nejen to. Navíc má styky s Nippon kumiai. Říká vám to něco?“

„Nějaká nacionalistická strana.“

„Přesně. Vypadá to, že měl Kijota zálusk na kariéru aktivisty. Vlastně bych skoro zapomněla: jeden stavební dělník od Vivusu říkal, že ráno po těch vraždách viděl u domu chlapa. Chlapa, co kulhal a vypadal, že trpí samomluvou.“

„To zní dobře. Ale potřeboval bych od vás ještě něco. Vyžádejte si oprávnění a podívejte se, co dělal Kaneširo od začátku roku s bankovním účtem. Ve složce o tom kupodivu nic není. Když narazíte na něco neobvyklého, ozvěte se.“

„Víte, jak jsem řekla, že nejste kokot? Unáhlila jsem se.“

„Sejdeme se zhruba za hodinu u vlaku v Setagaje.“

Zavěsil.

Chystal se nastartovat, když vtom někdo zaklepal na okénko, až sebou Iwata trhl. Venku stál dlouhovlasý muž z call-centra. Iwata okénko stáhl.

„Co potřebujete?“

„Jste od policie? Přijel jste kvůli Cunemasovi Kaneširovi?“

Iwata přikývl.

Mladík se rozhlédl po ulici.

„Niwa vám tvrdil, že v práci neměl problémy, hádám správně?“

„Proč se ptáte?“

„Chodila sem taková holka... mladá... Nevím, jak se jmenovala. Ale něco proti Kaneširovi měla. Hodiny stála venku a řvala do megafonu nadávky. Řvala: „Švábi. Švábi. Smrt švábům.““

„Proč?“

„Věděla, že je Kaneširo Korejec. Většina těch nadávek byla rasistická. Řeknu vám popravdě, že jsem asi nikdy neviděl nikoho tak... rozzuřeného. Párkrát na ni přijela policie, ale ona se stejně vždycky vrátila. A před pár týdny Niwa nařídil Kaneširovi, že má jít dolů a postarat se, ať ta holka dá jednou provždy pokoj. Vrátil se po pár minutách, s dlouhým šlicem na ruce.“

„Říkal jste, že vypadala mladě?“

„Přes osmnáct jí nebylo. Tipl bych šestnáct. Vysoká tak metr a půl. Obarvené vlasy.“

„Jméno a číslo, prosím,“ vytrhl Iwata stránku ze zápisníku.
„Možná se vám ozvu.“

Muž mu kontaktní údaje rychle napsal a znovu se rozhlédl.

„Kaneširo byl fajn chlap.“ Podal list Iwatovi a byl pryč.

4

Kosatce

Iwata zaparkoval blízko olympijského stadionu a zamířil do hlavního kampusu univerzity Komazawa. Bylo půl čtvrté. U vstupu ho vítal kámen s vytesaným názvem školy, znaky pocházely z devadesátých let šestnáctého století. Pod nimi stálo motto:

PRAVDA. UPŘÍMNOST. ÚCTA. LÁSKA.

Na hřišti trénovali ragbisté, na hrudi se jim skvěl univerzitní emblém straky.

Zlatá brána otevřena.

Iwata na hlavní vrátnici vysvětlil, že vyšetřuje vraždu paní Takako Kaneširové. Vrátný okamžitě zavolal technického vedoucího a vzápětí se postarší zavalitý muž v pracovním stejnokroji také objevil. Iwata mu ukázal policejní odznak a přichozí se hluboce uklonil.

„Dělám tu správce. Co pro vás můžu udělat, inspektore?“

„Byl jste nadřízený paní Kaneširové, jestli se nepletu?“

„Ano, uklízela tu. Hlavně na radiologii a ekonomii.“

„Měla vlastní počítač?“

„Ne, jenom skříňku.“

„Ukažte mi ji, prosím.“

Správce vedl Iwatu chodbami lesknoucími se čistotou, a když sestoupili o několik pater do zanedbané převlékárny zaměstnanců, ukázal dozadu ke skříňce, u které ležely věnce.

Zlatým klíčem podeprvena.

Skříňka byla zajištěná masivním visacím zámkem, dvakrát větším než zámků na všech ostatních.

„Měla tu Takako za celou dobu nějaké problémy?“

„Ne. Vzorná zaměstnankyně, nikdy nepřišla pozdě ani neonemocněla. Vynikající žena, po pracovní i lidské stránce. To, co se stalo, je... strašné.“

„Jestli dovolíte – pokud tu neměla problémy, můžete mi nějak vysvětlit, proč zamykala tím velkým zámkem?“

„Začátkem roku došlo k takovému... incidentu. Stěžovala si, že se jí do skříňky někdo vloupal.“

Roury nad jejich hlavami se otrásl a zahučelo v nich.

„Co jí ukradli?“

„To bylo právě zvláštní – jenom pracovní stejnokroj. Nedávalo to smysl, stejnokroje jsou erární. Prostě laciné uniformy. Každou chvíli někdo fasuje novou.“

„Nevzpomínáte si, že by Takako měla nějaké nepřátele?“

„Byla to plachá paní. Že by měla nepřátele, to si neumím představit. Kdo by mohl někoho jako ona nenávidět?“

„Smím se podívat dovnitř?“

„Hned to bude.“

Správce zachřestil velkým svazkem klíčů, našel univerzální a stáhl ho z kroužku. Iwata jím ve visacím zámku otočil a skříňka se se skřípem otevřela. Byla prázdná.

Kdo do ní vejde...

„Říkal jste, že ten problém se zlodějem měla paní Kaneširová začátkem roku?“

„Ano, začátkem roku.“

„Dokázal byste mi říct kdy přesně?“

„V kanceláři mám záznamy.“

Provedl Iwatu neosvětlenou chodbou, kde to páchlo dezinfekcí. Ze tmy se ozývalo tiché cupitání. Zařízení kanceláře tvořil prakticky jenom psací stůl, židle a pár polic se šanony. Správce se s heknutím natáhl pro ten, který potřeboval.

„Tady to máte.“

Vycvakl stránku s lednovým datem.

STÍŽNOST NA VYKRAĐENOU SKŘÍŇKU – TAKAKO KANEŠIROVÁ

Iwata si datum poznamenal.

„Uvědomili jste policii?“

„Ne, řešili jsme to interně.“

„A odhalili jste, kdo to udělal?“

„Propustili jsme mladou Íránku, která tu krátce pracovala.“

„Přiznala se?“

Správce se rozpačitě zasmál.

„Celé to proběhlo výrazně... neformálně, inspektore.“

„Chcete mi říct, že přišla o práci *neformálně*?“

„Několik jejích spolupracovníků vyjádřilo pochyby o tom, jestli je na ni spolehnutí, a ona se nijak nebránila.“

Iwata přikývl.

„Neřekl byste, že se to dá od imigrantky z Íránu čekat?“

Správce zrudl.

„Ujišťuji vás, inspektore, že —“

Iwata ho gestem umlčel.

„Jak se jmenovala? Víc toho vědět nechci.“

„Samán Džílíniová. Nevím, jestli to vyslovuju správně.“

Iwata přešel po stránce prstem, uložil si znaky do paměti.

„Zaměstnáváte někoho, kdo nemá čistý trestní rejstřík?“

Správce se zamyslel.

„Asi je to docela možné. Ale víte, já dělám jenom s pracovníky na nejnižší úrovni. Už takovéhle věci neprověřujeme. Všechno za nás řeší smluvní partneři.“

„Každopádně vám velice děkuji, že jste si našel čas.“

Správce se uklonil a podržel mu dveře. Iwata odcházel temnou chodbou. Cupitání mezitím utichlo, místo něj znělo třaslavé pohvizdování v trubkách a vzdechy páry. U paty schodiště vytočil Iwata číslo na Sakaiovou.

„Co zas?“ zafuněla.

„Možná jsem našel pár dalších karet. Nebo koní. Jste u počítače?“

„Jsem. Tak povídejte – jméno.“

„První, co mám: Samán Džílíniová, ale na tu moc nesázím.“

Jméno jí vyhláskoval. Chvilí bylo ticho.

Tomu hlava...

„Mám ji. Íránské občanství. Před pár týdny ji deportovali. Přijela po uzavření úmluvy o zaměstnanosti v devadesátých letech a mezitím se zřejmě domů nepodívala. Má dítě s japonským občanem. Vypadá to, že skončilo v ústavu. Ale co s tím ta ženská má co dělat?“

„Nic. Teď udělejte srovnání databází. Současní zaměstnanci univerzity Komazawa a rejstřík trestů.“

Iwata slyšel, jak jí prsty běhají po klávesnici. Potom tiše zamlaskala.

„Vypadly mi dva výsledky. Nejdřív chlap, co se proti němu zhruba před deseti lety vedlo pár řízení, ale od té doby nic, jen pokuty za parkování. Pak je tu Masaharu Ezawa. Hm, ten má solidní rejstřík. Sexuální obtěžování, šmírování na dámských záchodech, krádeže spodního prádla. Poslední tři roky u něj není hlášená adresa...“

... sejde.

Iwata už při jejich posledních slovech sprintoval zpátky ke kanceláři správce. Prudce trhl dveřmi a muž nadskočil.

„Masaharu Ezawa, pracuje u vás?!“

„A-ano.“

„Adresa?“

„Tu mám, ale —“

„Okamžitě ji potřebuju.“

Správce otevřel umělohmotné desky a podal mu jediný arch, který obsahovaly. Stála na něm Ezawova adresa, číslo státního zdravotního pojištění a rozpis směn. Iwata vzhlédl.

„On je zrovna v práci?“

Správce přikývl. Tvářil se ustaraně.

„Dovedte mě za ním.“

Tempem, jaké už mnoho let nevyvinul, vyklusal správce nahoru do přízemí, Iwata ho popoháněl kletbami. Utíkali přes trávníky a probíhali budovami, až muž nakonec ukázal prstem na postavu hrbící se za hradbou stromů. Masaharu Ezawa se v tichém koutě svědomitě a beze spěchu věnoval záhonu kosatců.

Při pohledu na Iwatu a správce vstal. Byl malý a dlouhý, řídké, jakoby ženské vlasy mu spadaly přes jedno oko. Uniforma na něm visela jako na dítěti navlečeném v otcových šatech. Měl pršáček a k němu plné rty a drobné zuby. Vypadal jako hošík, kterému zadali chlapskou práci. Iwata gestem vyzval správce, aby je nechal o samotě.

„Dobrý den, pane Ezawo.“

„Kdo jste?“ Hlas měl zahradník tichý, ale napjatý.

Iwata místo odpovědi vytáhl odznak a Ezawa okamžitě sklopil pohled ke květinám.

„Ach tak.“

Iwata stál tři kroky od něj, a když odznak znovu schoval, sklonil hlavu. Než se stihl pořádně narovnat, zahlédl jen, jak Ezawa prudce vytahuje ruku z kapsy.

„Přece se ne—“

Do tváře ho udeřil zabahněný kámen. Iwata upadl na záda, marně si z očí vytíral hlínu. Ezawa zavrčel a udeřil ho do hlavy zahradnickou lopatkou.

„Kurva!“

Útočník už utíkal, prchal tak rychle, jak jen to šlo, ale něco tu nehrálo. Pohyboval se směšně, každý kotník mu šel jinam. Iwata mezitím stihl vyskočit na nohy, a i když nadával a krvácel, už se na kulhajícího, slabého zahradníka dotahoval.

„Stát!“

Ezawa se ohlédl, ve tváři se mu zračilo zoufalství.

Ať je to ten, nebo ten...

Iwata ho prudkým nárazem složil k zemi.

... praštíme ho koštětem.

Iwata seděl před výslechovými místnostmi v sedmém patře policejní stanice v Setagaje a tiskl si k hlavě obvaz. Polopropustným zrcadlem se díval na Ezawu, sedícího osaměle u kovového stolku.

„Ten obvaz už chce vyměnit,“ usedla vedle Iwaty Sakaiová a podala mu kafe z automatu.

„Nic mi není. I tohle kafe je nebezpečnější než Ezawa.“

„První den v práci, a už zatýkáte a necháváte se zmlátit trpaslíkem – to snad musí být rekord.“

„Jděte se bodnout, Sakaiová.“

Tiše se s kelímkem u rtů zasmála.

„Nesu novinky, co vám zvednou náladu.“

„Vážně?“

„Zní to, jako byste měl pochybnosti.“

Iwata se opřel zátylkem o zeď a zavřel oči.

„Profesní deformace. Zatkla jste Kijotu?“

„Ne, ale jak měl Kaneširo v kalendáři tu poznámku, tak možná máme jednoho *I*. Jmenuje se Idžiri. Dává lidem z okolí půjčky.“

„A půjčil Kaneširovi?“

„Odmítá s námi mluvit. Tak jsem ho nechala předvést za odpírání spolupráce.“

Pokynula plastovým kelímkem k druhé výslechové místnosti. Za sklem přecházel mohutný muž v červeném obleku. Měl plnovous a netrpělivě kouřil.

„Sympaťák od pohledu.“

„Miluju šmrncovní chlapy. Jdeme na to?“

Iwata zamručel. Sakaiová hodila kafe do koše a vstala. Kývla na dohlížejíciho policistu a dveře se otevřely. Iwata sledoval, jak vplula dovnitř, její bílá blůza byla to jediné čisté v celé místnosti. Všiml si, že Idžirimu při pohledu na dámskou návštěvu zkřivil tvář úsměv.

„Ty se ještě budeš náramně divit,“ zašeptal Iwata.

Zavřel oči a čekal, zda pulzující bolest řičící mu v lebce pomine. Potom pohlédl do kelímku s kávou a spatřil svou tvář uvnitř černého kruhu.

„Seru na to.“

Vyhodil kelímek a žluto-červený obvaz do koše a kývl policistovi hlídajícímu před Ezawovou výslechovou místností. Dveře se s klapnutím otevřely a Iwatu udeřilo do tváře horko. Ezawa nevzhlédl. Ruce křížil na hrudi, dlaně mu spočívaly na ramenou – smutný zatčený mim. Zlehka se na židli houpal dopředu dozadu.

Iwata zapnul nahrávání na magnetofonu a oddrmolil své jméno, datum a jméno vyslýchaného. Usedl naproti Ezawovi a ruce položil na stůl. Chvilí nic neříkal, v místnosti se ozývalo jen masité přežvykování, se kterým si Ezawa hryzl rty.

„Kávu?“

Zadržený zakroutil hlavou.

„Cigaretu?“

Stejná odpověď.

„Dobrá, pane Ezawo, musím vám položit několik otázek a potřeboval bych, abyste odpovídal upřímně. Je to velice důležité, rozumíte?“

Ezawa dál klopil oči k desce stolu.

„Rozumím.“

Iwata přikývl.

„To jsem rád. Nejdřív bych rád, kdybyste mi pomohl pochopit, proč jste přede mnou utíkal. Prostě jste zpanikařil?“

Ezawa zvedl hlavu.

„Neznám vás.“

„Viděl jste můj odznak.“

„Ale ne pořádně. Báł jsem se.“

„Proč?“

„Nevím.“

Iwata se opřel a stiskl si kořen nosu.

„Už jste měl potíže v minulosti, je to tak?“

Ezawa sebou trhl. Ztěžka dýchal nosem, vypadal jako hošík, který dostává vyhubováno.

„Je. Ale ne–“

„Ezawo, utíkal jste, protože jste si myslel, že vás jdu zatknout.“

„Nic jsem neprovedl.“

Iwatovi třesla hlava.

„Znal jste Takako Kaneširovou?“

Ezawa odvrátil oči, jako by Iwata vyslovením toho jména položil na stůl shnilé ovoce.

„Tu znali všichni.“

„Víte, co se jí stalo.“

Ezawa přikývl.

„Ale stejně jste při pohledu na policejní odznak předpokládal, že vás jdu zatknout.“

Bez odpovědi.

„Chápete, že to nepůsobí dobře.“

Pokrčení rameny.

„Povězte mi, ví váš nadřízený o vaší minulosti?“

Ezawa si teď hryzl rty vyložené zuřivě. Zavrtěl hlavou.

„Dobře, tak mi řekněte něco jiného. Znal jste tu Íránku, Samán Džílíniovou?“

„... ani ne.“

„Má dítě, víte.“

Ezawa se odvrátil.

„Přišla o práci. Jako nezaměstnanou ji deportovali. Dítě je pořád tady, v ústavu. Představte si, co to s dítětem udělá, když bude vyrůstat bez mámy. Rozumíte mi?“

Ezawa se znovu začal kývat, tentokrát rázněji.

Iwata praštil dlaní do stolu.

„Odpovězte, Ezawo. Chápete, co jste tomu dítěti způsobil? Řekněte mi, proč ta Íránka dostala výpověď.“

„Nevím.“

„Mně lhát nebudete. Mně ne. Tak ven s tím. Proč ji dostala?“

„Protože kradla,“ zašeptal Ezawa.

„Ano,“ opřel se Iwata znovu a sledoval, jak větrák nad nimi šlehá horko jako nějaký neobsazený kolotoč. Vztek už měl pod kontrolou. „Protože kradla.“

„Propustíte mě, prosím?“

„Ezawo, utíkal jste přede mnou, protože jste tu skříňku vykradl vy. Že je to tak? Máte její kalhotky, chcete to zapírat? Proto jste přede mnou utíkal. Odpovězte popravdě.“

Ezawa měl zavřené oči, vlhké rty, chvěl se.

„Odpovězte popravdě, Masaharu, ať vás můžeme zprostit podezření. Přijměte zodpovědnost za to, co jste té Íránce provedl – co jste provedl tomu malému dítěti. Přiznejte, že jste Takako sebral oblečení. Byl jste to přece vy?“

Slabé dětinské přikývnutí.

„Teď mi povězte, proč jste to udělal. Proč jste jí ty kalhotky kradl? Chtěl jste si na ně vyhonit?“

Ezawa vzhlédl, tváře měl zrudlé. Stejný potlačovaný škleb jako předtím.

„Ne!“

„Tak proč?“

„Jen... Jenom jsem chtěl mít něco jejího. Jenže ona byla vždycky svědomitá, nikdy po ní nikde nic nezůstávalo jako po ostatních.“

„Po jakých ostatních? Po ženských, co vás to k nim táhlo?“

„Ne!“

„Myslím, že k Takako vás to víc než jenom táhlo. Upřímně, Masaharu: miloval jste ji, ne? Byl jste do Takako zamilovaný.“

Ezawa odvrátil oči, tvář mu zrudla bolest.